ततस्तमिवमुक्त्वा संजीवकसमीपं गतः । तत्र गतश्च मन्दं मन्दमुपसर्पन् विस्मितमिवात्मानमदर्शयत् । संजीवकेन सादरमुक्तं भद्र कुशलं ते । दमनको ब्रूते । अनुजीविनां कुतः कुशलं ।

यतः । संपत्तयः पराधीनाः सदा चित्तमनिर्वृतं ।
5 स्वजीविते ऽप्यविश्वासस्तेषां ये राजसंश्रिताः ॥ १४३ ॥

अन्यच्च । को ऽर्थान् प्राप्य न गर्वितो विषयिणः कस्यापदो ऽस्तं गताः ।
स्त्रीभिः कस्य न खण्डितं भुवि मनः को नाम राज्ञां प्रियः ।
कः कालस्य न गोचरान्तरगतः को ऽर्थी गतो गौरवं ।
को वा दुर्जनवागुरासु पतितः क्षेमेण यातः पुमान् ॥ १४४ ॥

10 संजीवकेनोक्तं । सखे ब्रूहि किमेतत् । दमनक आह किं ब्रवीमि मन्दभाग्यः ।

पश्य । यथा समुद्रे निमज्जन् लब्ध्वा सर्पावलम्बनं ।
न मुञ्चति न चादत्ते तथा मूढो ऽस्मि संप्रति ॥ १४५ ॥

यतः । एकत्र राजविश्वासो नश्यत्यन्यत्र बान्धवः ।
किं करोमि क्व गच्छामि पतितो दुःखसागरे ॥ १४६ ॥

15 इत्युक्त्वा दीर्घं निःश्वस्योपविष्टः । संजीवको ब्रूते । मित्र तथापि सुविस्तरं मनोगतमुच्यतां । दमनको विषण्ण इव सुनिभृतमाह । यद्यपि राजविश्वासो न कथनीयस्तथापि भवान् अस्मदीयप्रत्ययादागतः । तन्मया परलोकार्थिनावश्यं तव हितमाख्येयं । शृणु । अयं स्वामी तवोपरि विकृतबुद्धी रहसि वक्ति च । संजीवकमेव हत्वा स्वपरिवारं तर्पयामि । एतच्छ्रुत्वा
20 संजीवकः परं विषादमगमत् । दमनकः पुनराह । अलं विषादेन । प्राप्तकालकार्यमनुष्ठीयतां । संजीवकः क्षणं विमृश्योवाच । सुष्ठु खल्विदमुच्यते । स्वगतं । किं वा दुर्जनचेष्टितं न वा । इत्येतद्व्यवहारान्निर्णेतुं न शक्यते ।